

З РЕДАКЦІЙНОЇ
ПОШТИ

Півстоліття Старосіль- ської трагедії

Виповнилося 50 років від того страшного дня, коли німецько-фашистські головорізи вщент спопелили Старе Село та розстріляли і спалили у вогні понад сімсот людських життів. Це сталося у грудні 1942 року.

Так, минуло уже півстоліття від того зловісного дня, та кожного наступного грудня все впливає і впливає у пам'яті той чорний, зловонний дим, яким затягло і наше село Вежицю, і перелякані очі матерів, що тікають із села, несучи своїх напівголих, напивоосих дітей і рятуючи їх від загибелі.

Та як би не віддаляв нас час від цієї страшної трагедії, її відлуння ще довго віддаватиметься у наших серцях та серцях молодих поколінь. Про це трагічно нагадує і оуде нагадувати нам і нащадкам нашим монумент «Скорботної матері», що стоїть у центрі Старого села на старовинному сільському кладовищі і ніби застерігає нас: «люди, не пильними!»

Віль за долю жертв фашизму я хочу вилити у своїх віршованих рядках. Не осудить мене, шановні читачі.

Мов те чорне вороння
звідкись налетіло,
Іо фашистські людожері
Село ооступили.

Усе димом затягло,
чутки: скрізь стріляють,
Іо фашистські людожері
людеи уоивають.

Живих кидають у вогонь
Іа колють штиками,
Женуть діток по снігу
восими ногами.

— Не вбивай нас, дядю,
німце!

Ой, як мерзнуть ніжки!
Ми хочемо в своїй хатці
Погрітись хоч трішки.

— Хальт, цюрюк, унд
хенде хох! —

Гаркнув кат з доичзоергу,
І в беззахисні тільця
Запустив він чергу.

Мов підкошені билинки
Покотились дітки.

Від їх крові танув сніг...
Господи! Буд свідком!

Все тріщало, все резло,
Голосило, вило.

І села як не було:
Усе погоріло,

Тільки печі й димарі,
Мов привиди, стояли,
Й на пожарищах вовки
Сумно завивали.

...В святій церкві за покійних
Ставлять свічки люди

Та моляться: «Хай віками
Більш цього не буде!»

Помолімося і ми,
Добрі люди, з вами,
Щоб не сталося ніколи
Цього лиха з нами.

І молімося, і братаймося
Сіймо і збираймо,
А такого людовбивства
Більш (не допускаймо

О, ЧМУНЕВИЧ.

с. Вежиця.